

вестник“ публикува разказа му за „случайното“ им влизане „в обществото на българите папищаши“. Заедно с архимандрит Йосиф те стават обект на католическата пропаганда „недоброволно, а поради коварна измама“. Споделеното от Висарион е „покаяние за неумишлената си постъпка“. Същият вестник констатира, че „най-простодушните или пък най-ветровитите и лудите“ стават „агенти на противонародната работа“⁵³.

Какъв е Й. Соколски според публицистичните характеристики? „Цариградски вестник“ и „Дунавски лебед“, в. „България“ и сп. „Български книжици“ най-често го наричат „дядо Йосиф“. Прави впечатление, че твърде епизодично е споменаването на духовния му сан „архимандрит“, впоследствие - „архиепископ“ или ако е направено, то не е свързано с името, но то се подразбира от контекста. Във всички публикации единодушно е определян като „човек прост, който още лесно се излъгвал“, „чистосърдечен и простодушен“, който лесно може „да припознае лошото за добро“, но усетил измамата бяга от нея „с всичката незлобливост на едно дете“⁵⁴. Той е още „стар и изумен калугер“, „изумен старец“, „съвсем безкнижник и нито една молитва умеи да прочете право“⁵⁵. В. „България“ е категоричен и в кратката си оценка за личностните качества на Йосиф Соколски: „човек добър“, но „безчестен“ и „лош свещеник“, който „два пъти досега ту католик става, ту в православието се връща“⁵⁶.

Според „Цариградски вестник“ изборът му за „глава“ на българската униатска църква е обусловен от факта, че той „не отбира твърде-твърде от работите, не ще им се меси, ще ги остави да вършат както знаят, по волята си“. Първоначално за неин „свещеноначалник“ е определен архимандрит Макарий⁵⁷, но предусетили, че е „доста хитър и ще разумеет намеренията“ им, униатските водачи се пренасочват към друг избранник⁵⁸. Версията на „Дунавски лебед“ да бъде предпочетен Й. Соколски е, че „католическата пропаганда като не можа да привлече ни един чист и съвестен българин, събра неколцина от кол и въже и чрез тях иска да въведе вероизповедний раздор между народа ни“, а „невинният и простият старец, смътен от разни обещания, волю неволю завлече се в Рим да се патричи“⁵⁹.

Сп. „Български книжици“ прави опит да смекчи крайните преценки за характера му. Позицията на изданието е, че Соколски „не беше прост, не беше с лошава слава, когато беше при тях. Той носеше всичките необходими качества, за да се заведе в Рим и да се представи на папата като най-достойния, за да бъде наречен архиепископ и апостолически наместник на негово святайшество за всичките българо-католици“⁶⁰. „Цариградски вестник“ опонира на униатския печатен орган, заявявайки мнението си, че той „не е лош свещеник“, защото „с простотата